

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרמה

ערב ש"ק פ' בראשית, מבה"ח וער"ח מר-חשון
ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

כעת מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה / ב' קטעים בענין "יעקב הלך לדרכו"

8 זמן הגאולה

"דעם רביניס א ציג" / הזמן הנכחי באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

משיח לא יפחד מדמוקרטיא / קטעים קצרים ופחגמים בעניני גאולה

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

לצאת בחוקף וברעש חזקים שאיננו מפחדים מאף אחד! / שלימות העם והארץ

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח - "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה - רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי - זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל - זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

ואי אפשר לצאת ידי-חובה כלפי הגוי בחלק אחד מארץ ישראל, כי זה נוגע לכל ארץ ישראל על כל גבולותי, ואפי' כשמדובר על חלק אחד בלבד - באם הגוי דר שם הרי זה ענין של גזילה, כנ"ל.

(משיחת ש"ש 9 בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
 לשיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
 ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
 ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' שיי ענתי**

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה **עסטולין**
 נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

•
 ולעילוי נשמת
 ר' **ברוך אשר** ב"ר זאב ע"ה **שמואלי** - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
 ומרת **גישא גני'** בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויהי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5641
 סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770
 דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

צריכים לומר לגוי שכאשר לא מביאים לו את ארץ ישראל
- זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. מיד בתחלת פירושו על התורה אומר רש"י: "אמר ר' יצחק לא הי' צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם וכו' ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

בעצם, בענין זה עצמו - שארץ ישראל שייכת לבני ישראל - לא בכך מתבטא החידוש כאן, שהרי בני ישראל וארץ ישראל - חד הם, כמ"ש "וכפר אדמתו עמו", וכפי שמפרש ע"כ רש"י שלא כתוב "וכפר אדמתו ועמו" - עם וא"ו המפסיק או אפ"ו וא"ו המוסיף - מכיון שעמו ואדמתו הם דבר אחד (וכמדובר בזה בההתוועדות דוא"ו תשרי).

החידוש כאן הוא - שהדבר יגיע גם לידיעתו של הגוי ולא יהיו לו טענות על-כך!

ולצורך כך הי' שינוי בתורה, שהיא אינה פותחת ב"החודש הזה לכם" אלא מ"בראשית ברא אלקים", כדי להראות ש"כל הארץ של הקב"ה היא גו' ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ולכן אומרים "לתת להם נחלת גוים", דהיינו, לא אומרים שאף פעם ארץ ישראל לא היתה בידי אומות העולם ושגוים מעולם לא היו בה - אלא "נחלת גוים": הם בפירוש כן היו בארץ ישראל, אלא שזה הי' "ברצונו" של הקב"ה, "וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - לישראל, כלומר, בני ישראל לא גזלו אותה בכח ח"ו, כי אם כן, הרי שבמקרה כזה אדרבה - מכיון ש"אתם המעט מכל העמים", הם יכולים לקחת את זה בכח מידי ישראל, אלא הענין הוא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ומקדימים ואומרים "כח מעשיו) הגיד לעמו": למי מספרים זאת - ליהודים, לא לגוים, אבל רוצים שגם יספרו זאת לגוי; לא די בזה ששני יהודים יתלחשו על כך בבית-המדרש, אלא צריכים לצאת ולומר זאת בגלוי, עד שגם בן חמש למקרא יבין את-זה, ולא להתבייש; ואזי, כאשר יאמרו להם זאת, ברור הדבר שיקבלו את הדברים, מכיון שלגוי אין בחירה; לגבי יהודי זקוקים ל"עבודה" מיוחדת, משא"כ גוי אין לו בחירה ולכן הוא מקבל זאת, והיות שהתורה כך אומרת, בודאי שהדבר יועיל והגוי יקבל את הדברים.

והגם שאסור ללמוד עם גוי תורה שבעל-פה, אעפ"כ, הרי את שבע המצוות שנטצו בני נח, אדרבה - חובה ללמד אותם. וכמבואר ברמב"ם שבזמן ש"יד ישראל תקיפה" - צריכים לכפות את הגוי שיקיים שבע מצוות בני-נח. אמנם כעת, כש"אין יד ישראל תקיפה" - צריכים עכ"פ לדאוג לזה כל האפשרי.

יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו - זוהי גזילה!

ב. והנה, אחד משבע מצוות בני-נח הוא - גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו - זוהי גזילה!

כעת מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה

כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו" ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו" עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב... ● אך הרמב"ם אומר ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא" לכן הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" - אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה! ● אומרים ליהודי שכאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון ונפצל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" - אין לו מה לפחד כיון שגם אז אני נבראתי לשמש את קוני ובמילא הקב"ה איתו ואדרבה - דוקא המעשה - הוא העיקר ● ב' שיחות בענין "ויעקב הלך לדרכו": משיחת ש"פ בראשית ה'תשל"א (התוועדות ב') ומשיחת ש"פ נח ה'תשד"מ - בלתי מוגה

תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

(1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד).
(2) ל' הכתוב - ויצא לב, ב.

וכמנהג הידוע שבמוצאי שמח"ת היו מכריזים: "ויעקב הלך לדרכו" - ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. וראה גם לקו"ש חט"ז ע' 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה'תש"מ. ושם, אשר שלימות הענין ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא אחרי סיום חודש תשרי - בהתחלת חודש חשוון (ובזה גופא - אחרי ר"ח מר-חשוון).

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את

(3) בסוף הל' לולב - נת' בארוכה לפנ"ז בההתוועדות (שיחות-קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש ח"ז ע' 267 ואילך).

(4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

(5) מכות כג, רע"ב - במשנה.

לצאת בתוקף וברעש חזקים שאיננו מפחדים מאף אחד!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. ישנו פסק דין בגמרא¹: "הבא להרגך השכם להרגו".

מפס"ד זה מבינים שני ענינים: א) יודעים בוודאות שהוא "בא להרגך". ב) כאשר יודעים שהוא "בא להרגך" אין להמתין עד שיצא למלחמה וכו', אלא צריך להיות "השכם להרגו".

ושתי ההוראות בנוגע לענייננו:

א) ישנם כאלו רודפי שלום הרוצים להשלות שמאז ש"זכו" להיטלר עם הפרופסורים שלו ימח שמם, לא שייך יותר "הבא להרגך", כי בודאי - טוענים הם - אף גוי לא יעשה שום עוולה, עכ"פ², גם לא ספק וחשש בעלמא, שהרי לא ניתן לדעת מה קורה בלבו של הגוי - "אין אדם יודע מה בלבו של חבירו"³.

על כך ישנה הוראה בתורה - "הבא להרגך": ישנה מציאות שאפשר לדעת בוודאות כי הוא "בא להרגך" - כאשר יודעים היכן הוא התחנך, מה הוא עשה אתמול, וגם מי מנהיג אותו היום - יודעים בודאי בלי שום ספק שהוא "בא להרגך".

ב) כיון שיודעים זאת, ישנה ההוראה לא להמתין עד שהאויב ייצא למלחמה וכו', כי זה עלול להיות כבר מאוחר ח"ו, אלא צריך להיות "השכם להרגו", ולא מכיון שטבעו (של הנתקף) לשפוך דמים ח"ו, אלא מצד זה שהתורה פוסקת ש"הבא להרגך השכם להרגו".

והנה, כאשר יצאו בתוקף וברעש ("שטרעם") הכי חזקים שאיננו מפחדים מאף אחד, לא מ"רכב" ולא מ"סוסים" כיון ש"אנחנו בשם הוי' אלקינו נזכיר"⁴, והיות שכאשר "מחניך קדוש" - "הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחניך"⁵, אזי כשהשונאים יראו תוקף זה, יקויים "נפל פחד היהודים עליהם"⁶ [.] - הם יאבדו את עצמם לגמרי ולא יצאו להלחם כלל!

ובמילא יקויים הייעוד "וחרב לא תעבור בארצכם"⁷ - "אפילו חרב של שלום"⁸, היינו שלא יזדקקו אפי' לחרב של שלום שתשמור מפני מלחמה, מאחר שהשונאים יתבטלו ממילא מפני התוקף היהודי.

עד שיקויים גם הייעוד "ואולך אתכם קוממיות"⁹, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשכ"ט - בלתי מוגה).

1) סנהדרין עב, א. וראה רש"י משפטים כב, א.	5) תצא כג, טו.
2) קטע זה אינו ברור כ"כ בהנחה.	6) אסתר ח, יז.
3) פסחים נד, רע"ב.	7) בחוקותי כו, ו.
4) תהלים כ, ח.	8) ראה תענית כב, ב.
	9) בחוקותי שם, יג.

לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "יהרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("ווערט שטארקער און שטארקער!")

אעפ"כ, ע"י עבודתינו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"ישוב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענייננו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ" וילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] - לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?
- על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"ישוב בשמים ישחק"¹¹ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸,

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה, לא יפוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! א"י, מה זאת-אומרת? - הרי מעולם

ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" - אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך הי' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) - צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה - הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"ישוב ומשחק עם לויתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא - וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל גדלות ובתקופה שלא הי' כמוה, שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! א"י, מה זאת-אומרת? - הרי מעולם

12) ל' הזהר - ח"ב רנח, א.	6) ש"ב ו, טז.
13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.	7) ברכות לא, א.
14) איזור מפורסם במנהטן.	8) ע"ז ג, ב.
15) בלשון סגי נהור.	9) ד"ה אין.
16) איוב כח, ג.	10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חייך ואמר נצחוני בני: "הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר".
17) תהלים ב, א.	11) תהלים ב, ד.
18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 - דובר ע"כ	

משיח לא יפחד מדמוקרטיא

. [בנוגע למשיח:] הרמב"ם פוסק פסק-דין ברור ואף אחד לא חולק עליו, שהדבר הראשון שצריך להיות הוא: "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה";

הדבר הראשון שיראו זה האם הוא מפחד מדמוקרטיא או לא, האם הוא מפחד מגוים או מה"אידישע גוים" או לא; הוא לא ישאל אף אחד האם יכולה להיות "כפי דתית" או לא, אלא "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", באם הוא יראה שיש באיזה מקום פירצה הוא יתקנה ויחזקה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

האם יש לברך שהחינו על ביאת משיח?

[. .] ויש לחקור האם יברכו שהחינו על ביאת משיח צדקנו - דלכאור', אם מברכים שהחינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו. ובודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר - שהדיון בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי' באופן שחדורים באמונה ובטחון שמשח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחבירן] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

(משיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א - בלתי מוגה)

הקשר בין סכך הסוכה לביאת אליהו...

. . וכן תהי' לנו - שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה ביום הש"ק זה, - דאף שלא שמענו עדיין הבשורה דביאת משיח מאליהו ("לא אתא אליהו מאתמול"), הרי יתכן ש"לבית דין הגדול (בטבריא) אתא". ויש לומר, שמספיקה העובדה **שיכול וראוי** לבוא לטבריא ואינו מוכרח לבוא בפועל ממש - ע"ד שמצינו בחג הסוכות (דמיני' אזלינן) שסכך הסוכה צריך להיות מדבר שאינו **ראוי** לקבל טומאה.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א - בלתי מוגה)

נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה

. . נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה - תיכף ומיד ממש - שהרי כבר "כלו כל הקיצין", הכל מצוחצח, ונמצאים במצב של "עמדו הכן כולכם" בתכלית השלימות, (משיחת א' דר"ח מרחשון - בעת ה"יחידות" ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

* * *

ד. ההוראה משבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי:

היציאה²¹ מחדש תשרי והכניסה לחדש מר-חשון היא לכאורה ענין של ירידה, וכפי שנראה גם לאיש פשוט: בחדש תשרי ישנם מועדים, ולא סתם מועדים - אלא "מרובה במועדות"²², משא"כ חודש מר-חשון אין בו שום יום-טוב!

וכמדובר כמ"פ, בכל חודש ישנו יו"ט: בכסלו - חנוכה, וכיו"ב בכל שאר החדשים, ורק חודש אחד ויחיד יוצא מן הכלל שאין בו אפי' יו"ט אחד - חודש מר-חשון.

יתירה מזו, בחדש מר-חשון ישנו ענין של צער גדול:

מובא בילקוט²³, שבית המקדש הראשון נתחנך בחדש מר-חשון אך לא נפתח עד לחדש תשרי שלאחריו.

ומסיים בילקוט, שכפי שהי' במשכן שבנה משה - שנגמרה מלאכתו בחדש כסלו, אך העמידוהו רק בניסן²⁴ - ועקב כך

באריכות בהמשך ההתוועדות (שיח"ק שם ע' 169 - בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") - נדפס ב"יחי המלך" רענן ע' 13 ואילך.

(19) זח"א קכט, א.

(20) ישעי' ס, יט.

(21) ראה גם לקו"ש שבהערה 28.

(22) ב"י לטור אור"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז שם ס"ב. וראה הוספה לשו"ע אדה"ז (להר"ז מדובראוונא) אור"ח סקל"א ס"ח.

(23) יל"ש מלכים א' רמז קפד.

(24) פקודי מ, א. פרש"י ר"פ שמיני.

נשאר "חוב" לחודש כסלו, "ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, ומה שלם לו הקב"ה - חנוכת חשמונאי", שאירע בחודש כסלו -

"וכן מר-חשון עתיד הקב"ה לשלם לו" בחנוכת ביהמ"ק השלישי (ע"ד מה ששילמו לכסלו בחנוכת בית שני בחנוכה), ואדרבה - ביהמ"ק השלישי יהי' "כפליים לתושי".

מזה רואים שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנינו של בית ראשון ואעפ"כ לא חנכוהו אז, וזהו צער **אמיתי**, והראי' ממה שאומרים ש"מרחשון עתיד הקב"ה לשלם לו".

ונמצא, שבחודש מר-חשון ישנו צער כבר אלפי שנים, מאז שנגמר בנין בית ראשון בחודש מר-חשון!

אמנם מקווים שבמהרה בימינו בחודש מר-חשון יכונן ביהמ"ק השלישי, ובדיוק המילים "במהרה **בימינו**": בחודש מר-חשון גופא הרי ישנם ימים רבים [. .] - מקווים ומבקשים, שבית המקדש השלישי יתגלה לא בסוף החודש, אלא "**במהרה** בימינו" - היינו, בתחלת החודש, ואכן "נאו"!

אבל עכ"פ - עד שביהמ"ק השלישי יתגלה, מובן שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכך שבזמנו נגמר בנין ביהמ"ק אך הוא לא נתחנך אז, זאת בנוסף להנ"ל שאין בו ימים טובים.

וא"כ, בחודש זה ישנה ירידה גדולה ביחס לחודש תשרי ה"מרובה במועדות".

ה. אעפ"כ כל חשבונות אלו אינם נוגעים ליהודי - כיון שהוא רק יודע ש"אני נבראתי לשמש את קוני'²⁵, ושהקב"ה אומר ש"המעשה הוא העיקר"²⁶, וענין זה ישנו גם בחודש מר-חשון. ואדרבה: לא רק "גם" -

(25) משנה וברייתא סוף קידושין.

(26) אבות פ"א מ"ז.

אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו"².

[. .] ויתירה מזו²¹: בחודש מר-חשוון מתחילה ונפתחת הדרך לסדר העבודה במשך השנה ב"המעשה הוא העיקר" ("ויעקב הלך לדרכו"), וכיון ש"כל ההתחלות קשות"²⁷ וצריכים אז לפרוץ ("דורכברעכן") את הדרך, לכן ניתוסף בחודש מר-חשוון יותר כח לעשות את העבודה.

ועדיין יכול יהודי לשאול:

הרי²⁸ בפשטות הכתובים המצב ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא ירידה לגבי המצב שלפני-זה, שאצל יעקב אבינו היתה לכאורה ירידה לגבי מצבו הקודם – לפני זה ה' ב"ארץ מגורי אביו"²⁹, יצחק ואברהם (שגם אבי אביו קרוי בשם אב, כפי שרש"י מפרש³⁰ בנוגע לשמו של יתרו "רעואל") בבאר שבע, ואח"כ "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"³¹, ל"חרון אף של מקום בעולם"³² – ללבן, שכמוכן זהו מצב הפכי מהמצב (שהי' בזמן מאוחר יותר אצל יעקב) ד"וישב יעקב בארץ מגורי אביו".

(27) מכילתא (פרש"י) יתרו יט, ה.

(28) קטע זה והקטעים שאחרי – כן הוא בהנחה שלפנינו (סה"ש תשד"מ ח"א ע' 537-8). והסגנון כו' צע"ק. ואולי הכוונה: בפשט"מ הרי ה' אז עלי' – מחון לא"; אבל בדא"ח מוסבר שקאי על הירידה מחדש תשרי לעובדין דחול – ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ויצא (ה) ע' 259 ואילך. ושם, דאע"פ שכבר הי' יעקב בהליכה לא", אבל עליו ה' עוד לברר את עשו כו', ולכן ה' צ"ל נתינת-כח מיוחדת ע"ז. ועד"ז בעבודת האדם הנ"ל. ועיל"ע.

(29) לשון הכתוב ר"פ וישב. וראה ס"פ תולדות ור"פ ויצא.

(30) ר"פ יתרו.

(31) ר"פ ויצא.

(32) פרש"י סוף פ' נח. וראה לקו"ש שם ע' 260 הערה 11.

וא"כ, שואל היהודי – כיצד יכול לפעול ע"י עבודתו ב"חרן"?

ע"כ אומרים לו שגם יעקב בהליכתו לחרן פחד מלבן ועשו³³, אלא שהקב"ה הבטיח לו: "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך גו"³⁴, וליעקב הי' איתו בחרן "פחד יצחק" ו"אלוקי אברהם"³⁵, עד שהקב"ה הבטיח ליעקב בהליכתו לחרן³⁶ "והי' זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה גו' ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך", זאת-אומרת, לא רק שהוא יתפשט ויכבוש את כל הארץ, אלא גם "זרעך" יעשו זאת! שזוהי הברכה הכי גדולה שאפשר לתת לאדם בכלל וליהודי בפרט, שגם זרעו יהיו כמוהו³⁷.

ושמיעת הברכה מהקב"ה פעלה ש"וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם"³⁸, היות ו"משנתבשר בשורה טובה שהובטח בשמירה נשא לבו את רגליו ונעשה קל ללכת"³⁹. כלומר, אף שיעקב הלך מ"ארץ מגורי אביו" לחרן, הוא ידע שהקב"ה איתו ושומר אותו, ועוד יותר – דוקא שם יתברך בברכות הכי גדולות.

ומזה מובנת ההוראה עתה:

כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון, ויהודי יוצא מחודש תשרי שמרובה במועדות כו' לעבוד עבודתו בעולם, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, ונפעל אצלו ה"ויעקב הלך לדרכו" – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה –

(33) פרש"י עה"פ ויצא כח, טו.

(34) ויצא שם.

(35) שם לא, מב.

(36) שם כח, יד.

(37) תענית ו, רע"א. במדב"ר פ"ב, יב.

(38) ויצא כט, א.

(39) פרש"י עה"פ.

ומניעות, ובמילא עליו לבטוח בהצלחתו.

וההצלחה שהרבי משפיע לו אינה רק בעניני השליחות, אלא גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז" ("ער איז א ציג"), ומזונותיו על בעליו.

אמנם, עבודתו צריכה להיות "שלא על מנת לקבל פרס"⁹ כדי להצליח בעניני הפרטים, שהרי אז¹⁰ הוא מציאות בפני עצמו ואינו מסור ונתון לענין, אלא עבודתו צריכה להיות בקבלת עול ובמס"נ, והיינו שעל עצמו אינו חושב כלל, רק על מילוי השליחות, שאזי הוא כמו "עז".

אולם אין הכוונה שיעבוד בקבלת עול בלבד ללא כל חיות, מאחר שכאשר עושה את עבודתו בקבלת עול ואין לו בזה שום חיות, הוא עושה זאת בכיווץ ולא בהרחבה, אלא עליו לעשותה עם חיות שאזי יעסוק בה בהרחבה.

וע"ד המדובר לעיל, שמוכרחים טעם ודעת לצורך העבודה ואין זה סותר לתנועה דמס"נ, מכיון שזו לא המס"נ דר' עקיבא אלא מס"נ דאברהם אבינו, שלא חיפש כלל מס"נ אלא כל ענינו הי' מילוי שליחותו, ובמילא הוא משתמש לכך בכל הכחות, גם טעם ודעת כפי הנדרש לצורך העבודה.

(משיחת ש"פ בראשית, מבה"ח מר-חשוון ה'תשי"ז – התועודות הב' – בלתי מוגה)

(10) אם אינו "שלא ע"מ כו".

(9) ראה אבות פ"א מ"ג.

המדור הבא מוקדש

לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

בודאי פרנסה, ועאכו"כ העז שהרי "אסור לטעום עד שיתן לבהמתו"⁶, והרבי יעניק לו לפי כוחותיו הוא – של הרבי, בלי גבול, הן במילוי שליחותו והן בעניניו הפרטיים.

ובאם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא – מס"נ: אם פועלים לפי הכחות הפרטיים, לפי היכולת, לפי הרצון וכפי מדת ההבנה, אי אפשר לדרוש מהרבי שיתן לפי כחותיו הוא, משא"כ במס"נ – הוא "עז" שכל צרכיו מוטלים על הבעה"ב.

כשהוא מתקשר לרבי יש לו את הכוחות של הרבי

ב. הענין בכללות:

כל אחד צריך להתמסר ("זיך איבערגעבן") לעניניו של הרבי, ישיבות וכדו'. ואפילו אם יש אצלו כבר ישיבה, עליו לדעת שיתכן שהישיבה עדיין אינה קיימת והוא אינו מבחין בכך, וכאשר הענין יהי' נוגע לו – אזי יבחין בחסרונות, וגם באופן התיקון כיצד אפשר להתגבר על כל הקשיים. היות וכשהענין נוגע, מוצאים סוגים שונים של סברות שבאופן הרגיל לא שייך לתפוס סברות אלו.

– כשהרבי (מהורש"ב) נ"ע ואחיו (הרז"א) עוד היו ילדים, הם למדו פעם בענין אמה העברי', ונתקשו בענין מסויים. בינתיים נכנס אביהם אדמו"ר המהר"ש והסביר להם את כל הענין, ודרך אגב אמר שכבר שנים רבות לא למד סוגיא זו.

כאשר סיים להסביר את הענין, הוסיף ואמר: איך שייך שאמה העברי', ילדה פשוטה – שהיא בודאי עוד קטנה, שהרי נערה כבר אינה יכולה להיות אמה⁷ – תמציא טענות כאלו של ראשונים, גאונים, אמוראים ותנאים?

ויישב זאת הרבי מהר"ש: כאשר הענין נוגע, יכול כל אחד להמציא במוחו אפילו סברא של תנא⁸!

וכך גם בעניננו: כאשר הענין יהי' נוגע לו ויהי' מסור ונתון לזה, הרי לבד זאת שכתוצאה מכך יראה כל ענין לאמיתתו ויעבוד באופן אחר לגמרי – הוא יתקשר אז עם הרבי, ויהי לו את הכוחות של הרבי, והרי זו הצלחה באופן אחר לגמרי.

בדיוק כפי שבכניסתו ליחידות להתאונן על איזה ענין, והרבי מברכו, ומכל-שכן כשהרבי נותן לו הבטחה, הרי ברור לו שהענין יקויים, ללא הבט על כל המניעות והעיכובים שישנם בזה, ואפילו כשמדובר בענין שאין לו מקום בטבע כלל, מכל-מקום הוא בטוח בזה, משום שכל המניעות אינם קיימות מצדו של הרבי!

– אותו דבר צ"ל בטוח, שכאשר הוא עוסק בענין של הרבי, ועושה זאת במסירה ונתינה ובמס"נ, וכנ"ל שאפי' כשיש לו ישיבה יכול להיות שחסר לגמרי ואינו מבחין בזה כו' עד שסוף סוף יכיר כו' אף שלכאו' אינו בערכו – עליו לבטוח שהענין יצליח, כי מאחר שעוסק בזה מתוך מס"נ ומסירה ונתינה לרבי, מקבל את כחותיו של הרבי, שמצדו אין כל קשיים

(6) ברכות מ, א. כנעני.

(7) פרש"י משפטים כא, יא – מקידושין ד, א. ועוד. (8) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 454. היום יום – ט' ובלקו"ש שבהערה הבאה: שפחה ואמה. . שפחה ועבד אלול.

דוקא המעשה הוא העיקר.

עד שדוקא כאשר עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (החל מחודש מר-חשון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "זרעך", כמאחז"ל⁴⁰ ש"עיקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים", "מאי פירי – מצוות"⁴¹.

ו. ההוראה מכל האמור [בנוגע למעשה בפועל]:

בעמדנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחר חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "ויעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק במחשבה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן הבא, ולעשות זאת עד לאופן ד"ופרצת",

(40) פרש"י ריש פ' נח (מב"ר פ"ל, ו).

(41) סוטה מו, סע"א.

שזה ימהר ויזרז יותר את ה"אחישה"⁴² ד"עלה הפורץ לפנייהם"⁴³, ובחודש מר-חשון יבנה בית המקדש השלישי (כמש"כ בילקוט²³), ובזה גופא – במהרה בימינו, והולך ומוסיף ואור עוד בזמן הגלות בכל עניני תורה ומצות ובכל הענינים שיהודים זקוקים להם, ועוד בגלות יקויים "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁴⁴,

עד שבקרוב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגוים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמ"ש בהפטרה דפרשתנו⁴⁵), ובעגלא דידן.

(42) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א.

(43) מיכה ב, יג. ב"ד פפ"ה יד וברש"י שם. אגדת בראשית ספס"ג.

(44) כמ"ש בגלות מצרים – בא י, כג.

(45) שבת ר"ח – ישעי' סו, כ.

המדור "דבר מלכות" מוקדש

לע"נ אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:

אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בתי"ה רות בת שרה – לודעא חי' וקיימא

רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל – לאיווג הגון

דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות וליווג הגון

המדור הבא "זמן הגאולה" מוקדש

לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחטיא – מרת חי' רחל בת שפרניצא שנאל

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרוימה שי' – לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה

ולזכות צבי בן חי' רחל – לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

דעם רבינ'ס א ציג

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בשמחת תורה תרצ"ז¹ אמר הרבי² לאחד האברכים:

"צריכה להיות ישיבה, וצריכים להשתדל בזה ועם מסירת נפש. שהרי תמימים הם בניו של האבא ("דעם טאטנס קינדער"³), וצריך להיות להם מסירות נפש כדי למלאת את הכוונה של האבא.

ואיזו מס"נ – מסירות נפש של אברהם אבינו. לא של רבי עקיבא אשר חיפש מס"נ "מתי יבוא לידי ואקיימנו"⁴, אלא מס"נ דאברהם אבינו שלא חיפש מס"נ, אלא ענינו ה' למלאות את רצון הקב"ה, ואם צריך לשם כך למסור את הנפש ולקפוץ אל האש הוא ה' מוכן, אך לא זה ה' ענינו. וזהו מה שדורשים מהתמימים – מס"נ דאברהם אבינו.

ומה שנשאלת השאלה: מה יהי' עם פרנסה? על כך אומרים אצל חסידים אימרה – משל מעז, שכאשר העז שוברת בעצמה את הכלי שממנה אוכלת, צריך בעל הבית לקנות עבורה כלי אחר. אבל העז אינה דואגת כלל, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להעמיד לה את צרכי".

עד כאן תוכן לשון הרב בשמח"ת תרצ"ז.

ב. כפי הנראה, אותו אברך שאליו דיבר הרבי היתה לו ישיבה במקום מגוריו, ואם-כן אינו מובן מה שהרבי אמר לו "צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, הרי כבר ישנה? הרבי הרי לא התכוון לתת לו יישר כח סתם על כך שישנה ישיבה, אלא אמר ש"צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, ואם-כן מהי ההוראה בזה?

מכך ראי' שיכולה להיות מציאות כזו אשר תהי' ישיבה במקום מסויים, ולמרות זאת החסרון בה יהי' כה גדול עד שכל מציאות הישיבה תחסר, וזקוקים לומר ש"צריכה להיות ישיבה".

ולכאורה הרי הוא נמצא במקום, ויודע בודאי את מצב הישיבה כפי שהיא, ומדוע זקוקים לומר לו זאת?

אלא מכאן אנו רואים, שתתכן מציאות שכל מציאות הישיבה תחסר, ומצד הענין ד"על כל פשעים תכסה אהבה"⁵, היינו מצד אהבת עצמו, הוא לא ירגיש זאת כלל עד שיצטרכו לומר לו שכעת יש להתחיל לעשות ישיבה. וכאשר יאמרו לו זאת, יתחיל להביט ולבחון את הענינים החסרים, וירתם בעצמו כדי לעשות ישיבה.

1) אודות שמח"ת תרצ"ז דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות הא' בשבת זו, ובראשיתה אמר (תרגום חפשי): "לפני 20 שנה, שמח"ת תרצ"ז, היתה אותה הקביעות כבשנה זו, והרבי התוועד אז פעמים רבות. בכלל ההתוועדות של אותה שנה היו עם גילוי".

2) ברכות סא, ב. וראה סה"מ תרח"ץ ע' קע. ויש"נ. וראה גם שיחות קודש שנת השי"ת ע' 8.

3) משלי י, יב.

4) אודות שמח"ת תרצ"ז דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות הא' בשבת זו, ובראשיתה אמר (תרגום חפשי): "לפני 20 שנה, שמח"ת תרצ"ז, היתה אותה הקביעות כבשנה זו, והרבי התוועד אז פעמים רבות. בכלל ההתוועדות של אותה שנה היו עם גילוי".

5) בסה"ש ה'תרצ"ו – חורף השי"ת לפנינו ליתא.

6) ראה בנוסח ברכת כ"ק אד"ש מה"מ בערב יוה"כ"פ

ומה ששואלים: הרי לעשות ישיבה כפי שצריכה להיות ישיבה, זה כרוך בכמה וכמה קשיים?

על כך ממשיך הרבי: "וצריכים להשתדל בזה והשתדלות במסירת נפש", וכאשר תהי' מס"נ יסורו כל הקשיים!

כיצד מגלים ומוציאים ממנו מס"נ ביום רגיל?

ומה שקשה – מהיכן יקח מס"נ פתאום באמצע השבוע ("אין א פשוט'ן מיטוואך")? מילא ראש השנה ויו"כ, ובפרט בתפלת נעילה, יש לכל בני ישראל מס"נ, אבל אתה ניגש אליו ביום רגיל ותובע ממנו מס"נ – כיצד מגלים ומוציאים ממנו מס"נ ביום רגיל ("א פשוט'ן טאג")?

על כך מבהיר הרבי בהמשך: "שהרי תמימים הם הבנים של האבא, וצריך להיות להם מס"נ כדי למלאות את הכוונה של האבא". זאת אומרת, זה לא מגיע מכוחותיו הפרטיים, אלא מצד זה שהוא תמים ועוסק בענין של הרבי לעשות ישיבה, ומצד המשלח יש ביכולתו לגלות ולהוציא מעצמו מס"נ ביום רגיל, שיהי' מסור ונתון ("איבערגעגעבן") לגמרי לשליחותו, וכאשר הדבר יהי' נוגע לו וימסור נפשו על זה – יעמוד בכל הקשיים.

ובנוגע לשאלה – הרי עליו לעשות ענין מסודר, שלשם כך נדרשים טעם ודעת וכחות פנימיים, ואיך יכול לעבוד במס"נ, דהיינו לעמוד בתנועה של ביטול מציאותו במסירה ונתינה לענין השליחות כדי למלאות את כוונת המשלח ולהפסיד לגמרי את מציאותו, בה בשעה שלצורך עבודתו הוא מוכרח להשתמש בטעם ודעת?

לזאת מבהיר הרבי בהמשך דבריו: "ואיזו מס"נ – מס"נ דאברהם אבינו... שלא חיפש כלל מס"נ, ענינו ה' למלאות את רצון ה'; אם יש צורך במס"נ וקפיצה אל תוך האש – הוא מוכן לזה, אך לא זהו ענינו".

זאת אומרת, לא דורשים ממנו לעמוד בתנועה של מס"נ, תנועה של יציאה מטעם ודעת, שזו אכן סתירה לעבודה (ע"פ טו"ד) – אלא תובעים ממנו שיהי' מסור ונתון לגמרי ("אינגאנצן איבערגעגעבן") לעבודה שהטילו עליו, והמסירה ונתינה לענין זה צריכה להיות לא רק בכחותיו הגלויים אלא עד עצם נפשו ועד בכלל. שאזי המס"נ אינה סתירה לעבודה אשר צריכה להעשות בטעם ודעת, ואדרבה, מצד זה שהוא מסור ונתון לענין בכל עצם נפשו, הנה כל כח שנדרש לעבודה – יעבוד הכח בכל יכלתו.

וכאשר יעסוק בענין זה במס"נ, יעבדו כל הכחות בלי גבול ובמילא יראה בשכלו את כל החסרונות שהיו עד עתה, גם אלו שבמבט שטחי הוא לא הבחין בהם, וגם יראה את אופני התיקון, ומצד המס"נ הוא יעמוד בכל הקשיים והמניעות.

וכאשר יעבדו באופן כזה, מבטיח הרבי בהמשך שיחתו הנ"ל: "העז אין לה כלל מה לדאוג, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להמציא לה את צרכי", שהרי כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" ("דעם רבינ'ס א ציג") – צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל, יש לו